

DON WINSLOW

DE GRENS

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Samburu Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Border*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda te Lindert
Omslagontwerp: HarperCollins US
Bewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Paul Taylor/Getty Images (hek); © Shoji Sata/ Getty Images (veld)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: ScandBook UAB

Stephen King, excerpt from Introduction to *The Shining* (New York: Pocket Books, 2001). Copyright © 2001 by Stephen King. Reprinted by permission.

Tom Russel, excerpt from 'Leaving El Paso' (Frontera Music / BMG Firefly). Reprinted by permission. All rights reserved.

ISBN 978 94 027 0266 8
ISBN 978 94 027 5781 1 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

BOEK 1: MEMORIAL

'Alleen de doden hebben het einde van de oorlog gezien.'

– PLATO

1

Monsters en geesten

*‘Monsters zijn echt, net als geesten.
Zij wonen in ons, en soms winnen ze.’*

– STEPHEN KING

1 november 2012

Art Keller verlaat het oerwoud van Guatemala als een vluchteling en laat de plaats van het bloedbad achter zich.

In het dorpje Dos Erres liggen stapels doden. Sommige lijken liggen half verbrand in de smeulende overblijfselen van het open vuur waar ze in waren gegoooid, en andere liggen op de open plek in het dorp waar ze waren neergeschoten.

De meeste doden zijn *narcos*, gewapende mannen van de rivaliserende kartels die hier zogenaamd naartoe kwamen om vrede te sluiten. Ze hadden inderdaad vrede gesloten en over een verdrag onderhandeld, maar tijdens het losbandige feest om hun verzoening te vieren hadden de Zetas vuurwapens, messen en machetes tevoorschijn gehaald en de Sinaloans afgeslacht.

Keller was er letterlijk middenin gevallen: de helikopter waar hij in had gezeten, was door een raket geraakt en had midden in het vuurgevecht een harde landing gemaakt. Keller was niet echt een onschuldige te noemen, want hij had samen met de baas van Sinaloa, Adán Barrera, het plan opgesteld om daar met een team huurlingen naartoe te gaan om de Zetas te elimineren.

Barrera had zijn vijanden belazerd.

Het probleem was dat ze hem eerst hadden belazerd.

De twee voornaamste doelwitten van Kellers missie, de Zetas-leiders, zijn echter dood; de ene is onthoofd en de andere in een brandende fakkel veranderd. Daarna, precies zoals ze tijdens hun ongemakkelijke, onaangename wapenstilstand hadden afgesproken, was Keller het oerwoud in gegaan om Barrera te zoeken en eruit te halen.

Keller had het gevoel dat hij zijn hele volwassen leven al achter Adán Barrera aan zat. Nadat hij er na twintig jaar eindelijk in was geslaagd om Barrera in een Amerikaanse gevangenis te krijgen, werd Barrera overgebracht naar een Mexi-

caanse supermax – maximaal beveiligde gevangenis – waar hij meteen weer uit ‘ontsnapte’, zichzelf machtiger maakte dan ooit en de *godfather* van het Sinaloa-kartel werd.

Dus ging Keller terug naar Mexico om weer achter Barrera aan te gaan, maar na acht jaar werden ze bondgenoten en werkte hij met hem samen om de Zetas te verslaan – de ergste van twee kwaden. Dat deden ze dus.

Maar Barrera verdween.

Dus nu verdwijnt Keller.

Na een handvol pesos voor de douanier is hij weer in Mexico en loopt de zestien kilometer naar het dorp Campeche van waaruit de raid was uitgevoerd.

Eigenlijk wankelt hij meer dan dat hij loopt. De adrenaline van het vuurgevecht dat voor zonsopgang begon, is verdwenen en nu voelt hij de zon en de drukkende hitte van het regenwoud. Zijn benen doen pijn, zijn ogen doen pijn, en nog steeds ruikt hij de stank van de vlammen, de rook en de dood. De geur van brandend vlees blijft je altijd bij.

Orduña wacht op hem op de kleine airstrip die uit het woud is gehakt. De commandant van FES – Fuerzas Especiales, de Special Forces – zit in de cabine van een Black Hawk-helikopter. Keller en admiraal Orduña hadden tijdens hun oorlog tegen de Zetas een ‘alles wat je wanneer dan ook nodig hebt’-relatie ontwikkeld: Keller verstrekte hem strikt geheime Amerikaanse informatie en verzegelde vaak diens FES-mariniers tijdens operaties in Mexico.

Deze operatie was anders geweest: de kans om de Zetas-leiding met één enkele aanval uit te schakelen deed zich voor in Guatemala, waar de Mexicaanse mariniers van de special forces niet naartoe konden. Maar Orduña voorzag Kellers team van een uitvalsbasis en logistieke steun, vloog het team naar Campeche en wacht nu om te zien of zijn vriend Art Keller nog leeft.

Orduña begint breed te glimlachen als hij Keller tussen de bomen uit ziet komen, steekt zijn hand in een koeltas en geeft Keller een koude Modelo.

‘De rest van het team?’ vraagt Keller.

‘Die hebben we al weggevlogen,’ zegt Orduña. ‘Die moeten inmiddels in El Paso zijn.’

‘Slachtoffers?’

‘Eén dode. Vier gewonden. Ik wist niet zeker hoe het met jou zat. Als je voor donker niet was opgedoken, *a la mierda todo*, waren we je komen halen.’

‘Ik zocht Barrera,’ zegt Keller en hij drinkt zijn bier op.

‘En?’

‘Niet gevonden.’

‘En Ochoa?’

Orduña haat de Zetas-leider bijna even erg als Keller Adán Barrera haat. De

war on drugs wordt vaak heel persoonlijk. Voor Orduña was die persoonlijk geworden nadat een van zijn officieren werd gedood tijdens een raid op de Zetas en ze, op de avond na de begrafenis, de moeder, tante, zus en broer van de jonge officier vermoordden. De volgende ochtend had hij een eenheid samengesteld, de *Matazetas* – Zetas Killers. Die dat zodra ze de kans kregen ook deden, Zetas doden. Als ze al iemand gevangennamen, was dat alleen om informatie te krijgen; daarna executeerden ze hem.

Keller had andere redenen om de Zetas te haten; andere redenen, maar wel voldoende redenen.

‘Ochoa is dood,’ zegt Keller.

‘Zeker weten?’

‘Ik heb het gezien,’ zegt Keller. Hij had gezien dat Eddie Ruiz een blik petroleum leegschonk over de gewonde Zetas-baas en er vervolgens een brandende lucifer op gooide; Ochoa stierf gillend. ‘Forty ook.’

Forty was Ochoa’s nummer twee; een sadist, net als zijn baas.

‘Heb je zijn lijk gezien?’ vraagt Orduña.

‘Ik heb zijn hoofd gezien, en dat zat niet aan zijn lichaam vast. Is dat voldoende?’

‘Dat is voldoende,’ zegt Orduña glimlachend.

Keller heeft Forty’s hoofd niet echt gezien, maar wel Forty’s gezicht, dat iemand van zijn hoofd had getrokken en op een voetbal had genaaid.

‘Is Ruiz er ook?’ vraagt Keller.

‘Nog niet.’

‘De laatste keer dat ik hem zag, leefde hij nog.’ Terwijl hij Ochoa in een brandende fakkel veranderde. Daarna toen hij op een oude stenen Maya-begraafplaats naar een kind keek dat tegen een wel heel bizarre voetbal trapte.

‘Misschien is hij er gewoon vandoor,’ zegt Orduña.

‘Misschien.’

‘We zouden contact moeten opnemen met je mensen. Zij bellen ongeveer elk kwartier.’ Orduña drukt een paar toetsen in op een prepaidtelefoon en zegt dan: ‘Taylor? Raad eens wie hier bij me is?’

Keller neemt de telefoon van hem over en hoort Tim Taylor, hoofd DEA van het Southwest District, zeggen: ‘Jezus Christus, we dachten dat je dood was!’

‘Het spijt me dat ik je teleurstel.’

Ze wachten op hem in de Adobe Inn in Clint Texas, aan een verafgelegen snelweg een paar kilometer ten oosten van El Paso.

De motelkamer is een eenvoudig appartement: een grote woonkamer met een keukenhoek – magnetron, koffieapparaat, koelkastje – een bank met salontafel, een paar stoelen en een tv. Een slecht schilderij van een zonsondergang

achter een cactus. Links een deur, die nu openstaat, naar een slaapkamer en een badkamer. Het is een goede, nietszeggende locatie voor hun debrief.

De tv staat op CNN, zonder geluid.

Tim Taylor zit op de bank en kijkt naar een laptop die op de salontafel staat. Een satelliettelefoon staat rechtop naast de computer.

John Downey, de militaire commandant van de raid, staat bij de magnetron te wachten tot iets is opgewarmd. Keller ziet dat hij zijn camouflagekleding heeft uitgetrokken, zich heeft gedoucht en geschoren, en nu een paars poloshirt, een spijkerbroek en tennisschoenen draagt.

Een andere man, een CIA-man die Keller kent als Rollins, zit in een van de stoelen tv te kijken.

Downey kijkt op als Keller binnenkomt. 'Waar zat je verdomme, Art? We hebben satellietbeelden bekeken, helikopterzoektochten georganiseerd...'

De bedoeling was dat Keller Barrera er veilig uit haalde, dat was de afspraak.

Keller vraagt: 'Hoe is het met je mensen?'

Downey maakt een gebaar met zijn handen, als een snel overvliegend koppel patrijzen. 'Pfew.' Keller weet dat de special operations binnen twaalf uur verspreid zullen zijn over het hele land, zo niet over de hele wereld, met coververhalen over waar ze zijn geweest. 'De enige van wie we niets weten, is Ruiz. Ik hoopte dat hij er met jou uit zou komen.'

'Ik zag hem nog na het vuurgevecht,' zegt Keller. 'Hij liep weg.'

'Dus Ruiz is ervandoor?' vraagt Rollins.

'Je hoeft je geen zorgen om hem te maken,' zegt Keller.

'Hij is jouw verantwoordelijkheid,' zegt Rollins.

'Fuck Ruiz,' zegt Taylor. 'Wat is er met Barrera gebeurd?'

Keller zegt: 'Dat mag jij me vertellen.'

'We hebben niets van hem gehoord.'

'Dan heeft hij het niet gered, lijkt me,' zegt Keller.

'Je weigerde in de exfil-heli te stappen,' zegt Rollins.

'De heli moest opstijgen,' zegt Keller, 'en ik moest Barrera nog steeds zoeken.'

'Maar je hebt hem niet gevonden,' zegt Rollins.

'Special operations zijn geen roomservice,' zegt Keller. 'Je krijgt niet altijd precies wat je bestelt. Er kan van alles gebeuren.'

Meteen al, vanaf de sprong. Ze waren met de helikopter midden in een vuurgevecht beland dat al in volle gang was en waarbij de Zetas de Sinaloans afslachtten. Daarna werd de voorste helikopter geraakt door een grond-luchtraket, die één man doodde en een andere verwondde. Dus in plaats van dat ze via de touwen naar beneden gingen, maakten ze een 'harde landing' in een hot zone. Daarna moesten ze het team overbrengen naar de ongevende heli.

We mogen van geluk spreken dát we eruit kwamen, denkt Keller, en de voornaamste missie – de executie van de Zetas-leiders – konden afronden. Tja, als we er niet in zijn geslaagd om Barrera heelhuids mee te nemen... ‘De voornaamste missie, voor zover ik heb begrepen,’ zegt Keller, ‘was het uitschakelen van de Zetas-bazen. Als Barrera een bijkomend slachtoffer was...’

‘Des te beter?’ vraagt Rollins.

Ze weten allemaal dat Keller Barrera haat.

Dat de drugsbaron Kellers partner had gemarteld en vermoord.

Dat Keller nooit iets vergat, laat staan vergaf.

‘Ik zal geen traan laten om Adán Barrera,’ zegt Keller. Hij kent de situatie in Mexico beter dan wie ook in die kamer. Of ze het nu leuk vinden of niet, het Sinaloakartel is van cruciaal belang voor de stabiliteit in Mexico. Als dat kartel uit elkaar valt doordat Barrera is verdwenen, kan de broze vrede daardoor ook uit elkaar vallen. Dat wist Barrera, dankzij deze ‘na mij de zondvloed’-houding kon hij een lastige deal sluiten met de regeringen van Mexico en de vs om hem met rust te laten en zijn vijanden te pakken te nemen.

De magnetron piept en Downey haalt de schaal eruit. ‘Stouffer’s lasagne, een klassieker.’

‘We weten niet eens of Barrera dood is,’ zegt Keller. ‘Hebben ze een lichaam gevonden?’

‘Nee,’ zegt Taylor.

‘D2 is nu ter plaatse,’ zegt Rollins, waarmee hij verwijst naar de paramilitaire geheime dienst van Guatemala. ‘Ze hebben Barrera niet gevonden, noch een van de voornaamste doelwitten.’

‘Ik kan persoonlijk bevestigen dat beide doelwitten zijn uitgeschakeld,’ zegt Keller. ‘Ochoa is zeg maar houtskool en Forty... Nou ja, jullie willen niet weten wat er met Forty is gebeurd. Maar ik garandeer jullie dat ze allebei dood zijn.’

‘Maar hopen dat dit niet voor Barrera geldt,’ zegt Rollins. ‘Als het Sinaloakartel instabiel is, is Mexico instabiel.’

‘De wet van de Onbedoelde Gevolgen,’ zegt Keller.

Rollins zegt: ‘We hadden een heel specifieke overeenkomst met de Mexicaanse regering om Adán Barrera’s leven te sparen. We hebben zijn veiligheid gegarandeerd. Dit is Vietnam niet, Keller. Dit is Phoenix niet. Als we ontdekken dat jij die overeenkomst heb geschonden, dan zullen we...’

Keller staat op: ‘Dan doen jullie helemaal niets. Want dit was een ongeautoriseerde, illegale operatie die “nooit heeft plaatsgevonden”. Wat wil je doen? Mij voor de rechter slepen? Mij in een getuigenbank zetten? Mij onder ede laten verklaren dat we een deal hadden met de belangrijkste drugsdealer ter wereld? Dat ik heb meegedaan aan een door de vs gefinancierde raid om zijn rivalen uit

te schakelen? Ik zal jou eens iets vertellen wat wij die het echte werk doen allang weten: trek nooit je wapen, tenzij je bereid bent de trekker over te halen. Ben jij bereid de trekker over te halen?’

Geen antwoord.

‘Dat dacht ik al,’ zegt Keller. ‘Maar je moet weten dat ik Barrera wilde doden, ik wilde dát ik hem had gedood, maar dat heb ik niet gedaan.’ Hij verlaat het vertrek.

Taylor loopt achter hem aan. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Gaat je niets aan, Tim.’

‘Naar Mexico?’

‘Ik werk niet meer voor de DEA,’ zegt Keller. ‘Ik werk niet voor jullie, dus kunnen jullie me niet vertellen waar ik wel of niet naartoe ga.’

‘Ze zullen je vermoorden, Art,’ zegt Taylor. ‘Als de Zetas het niet doen, doen de Sinaloans dat wel.’

Dat kan, denkt Keller. Maar als ik niet ga, vermoorden ze me toch.

Hij gaat naar El Paso, naar zijn appartement vlak bij EPIC. Hij trekt zijn smerige, bezwete kleren uit en neemt een lange, hete douche. Daarna loopt hij naar de slaapkamer en gaat op bed liggen, zich er opeens van bewust dat hij al bijna twee dagen niet heeft geslapen en uitgeput is, uitgeteld.

Maar hij is te moe om te slapen.

Hij staat op, trekt een wit overhemd en een spijkerbroek aan en haalt de kleine Sig 380-compact uit de wapenkluis in de slaapkamerkast. Hij klemt de holster aan zijn riem, trekt een marineblauw windjack aan en vertrekt.

Naar Sinaloa.

Keller kwam in de jaren zeventig als *rookie* DEA-agent voor het eerst in Culiacán, toen deze stad het epicentrum van de Mexicaanse heroïnehandel was.

En nu is het dat weer, denkt hij, terwijl hij door de terminal van het vliegveld naar de taxistandplaats loopt. De cirkel is rond. Toen was Adán Barrera gewoon een jonge boef die naam probeerde te maken als boksmanger. Maar zijn oom, een politieagent uit Sinaloa, was de op een na belangrijkste opiumteler van Sinaloa die probeerde de grootste te worden. Dat was toen we de papavervelden in brand staken en vergiftigden, dacht Keller, keuterboertjes uit hun huizen joegen en Adán in een van die schoonmaakoperaties verwikkeld raakte. De *federales* wilden hem uit een vliegtuig gooien, maar ik bemoeide me ermee en redde zijn leven. De eerste, denkt Keller, van vele fouten.

De wereld zou een veel betere plaats zijn als ik had toegelaten dat ze de kleine Adán de *Rocky the Flying Squirrel* hadden laten doen en hem niet in leven had gelaten zodat hij de belangrijkste drugsbaron ter wereld kon worden.

Maar toen waren we echte vrienden. Vrienden en bondgenoten.

Moeilijk te geloven. Nog moeilijker om te accepteren.

Hij stapt in een taxi en geeft de chauffeur opdracht naar *Centro* – het centrum – te rijden.

‘Waar precies?’ vraagt de chauffeur, terwijl hij in de achteruitkijkspiegel naar Kellers gezicht kijkt.

‘Maakt niet uit,’ zegt Keller. ‘Dan heb je alle tijd om je bazen te bellen en hun te vertellen dat er een onbekende *yanqui* in de stad is.’

Taxichauffeurs in elke Mexicaanse stad met een sterke narco-aanwezigheid zijn *halcones* – valken oftewel spionnen voor de kartels. Het is hun taak om de vliegvelden, treinstations en straten in de gaten te houden en de ‘bazen’ te vertellen wie hun stad in en uit gaat.

‘Ik zal je wat moeite besparen. Vertel wie je ook maar gaat bellen dat Art Keller in je taxi zit. Dan vertellen zij je wel waar je me naartoe moet brengen.’

De chauffeur pakt zijn telefoon en moet verschillende gesprekken voeren; met elk telefoontje wordt de stem van de chauffeur gespannener.

Keller kent de gang van zaken: de chauffeur belt zijn plaatselijke celleider, die belt die van hem, en zo steeds hoger in de keten, en de naam ‘Art Keller’ zal ervoor zorgen dat ze helemaal bovenaan eindigen.

Keller kijkt naar buiten terwijl de taxi via Route 280 de stad in rijdt. Hij ziet de gedenktekens langs de weg voor dode narcos – voornamelijk jonge mannen – die in de drugoorlogen zijn gesneuveld. Soms zijn het een eenvoudige bos bloemen en een bierflesje naast een goedkoop houten kruis; andere keren hangen ze vol linten tussen twee palen gespannen met foto’s van de dode eraan; en weer andere zijn uitvoerig bewerkte marmeren kruizen. De meeste zijn een jaar of meer oud – er zijn minder doden gevallen sinds Barrera’s Sinaloakartel de oorlog won (met mijn hulp, denkt Keller) en de ‘Pax Sinaloa’ heeft gesloten die Mexico relatieve vrede heeft bezorgd.

Maar binnenkort zullen er meer gedenktekens komen, denkt hij, als het nieuws van de ‘Dos Erres Massacre’ de stad bereikt. Honderd Sinaloaanse *sicarios* – huurmoordenaars – zijn met Barrera naar Guatemala gegaan, en slechts een enkeling – of niemand – komt terug. Er zullen ook gedenktekens komen in de Zetas-centra van Chihuahua en Tamaulipas in het noordoosten van het land, wanneer hun soldaten niet terugkeren.

De Zetas zijn voorlopig uitgeschakeld, weet Keller. Terwijl het vroeger een echte bedreiging vormde om het land over te nemen, is het paramilitaire kartel van voormalige special-forceseenheden nu zonder leiding en verlamd. De beste mensen zijn door Orduña vermoord of ze liggen dood in Guatemala. Nu is er niemand om Sinaloa uit te dagen.

‘Ze zeggen dat ik je naar Rotarismo moet brengen,’ zegt de chauffeur met een zenuwachtige klank in zijn stem.

Rotarismo is een wijk aan de noordelijkste rand van de stad, een onherbergzaam gebied door de lege heuvels en akkers. En een eenvoudige plaats om een lijk te dumpen.

‘Naar een autocarrosseriebedrijf,’ zegt de chauffeur.

Des te beter, denkt Keller. Daar is het gereedschap al aanwezig om een auto of een lijk in stukken te hakken.

Een geheime bijeenkomst van hooggeplaatste narcos kun je altijd lokaliseren door het aantal SUV’s dat voor de deur geparkeerd staat. Dit moet wel een heel belangrijke bijeenkomst zijn, denkt Keller als ze aan komen rijden. Er staat een rij van zeker twaalf Suburbans en Expeditions voor de garage, waar als de stekels van een stekelvarken geweren uit steken. En deze geweren zijn op de taxi gericht.

Keller denkt dat de chauffeur het weleens in zijn broek kan gaan doen. ‘*Tranquilo*,’ zegt Keller.

Een paar geüniformeerde sicarios patrouilleren te voet buiten. Dat is inmiddels de gewoonte bij elke tak van alle kartels, weet Keller. Ze hebben allemaal hun eigen gewapende security-eenheden met hun eigen kenmerkende uniform. Deze dragen een Armani-petje en een Hermès-vest. Wat Keller een beetje artistiekerig vindt.

Een man beent de garage uit, loopt naar de taxi, trekt het achterportier open en zegt tegen Keller dat hij verdomme moet uitstappen.

Keller kent de man: Terry Blanco is een hooggeplaatste politieagent van de staat Sinaloa, maar hij staat al op de loonlijst van het kartel sinds hij een rookie was en inmiddels zit er wat grijs in zijn zwarte haar.

Blanco zegt: ‘Je weet niet wat hier allemaal speelt.’

‘Daarom ben ik gekomen,’ zegt Keller.

‘Weet je iets?’

‘Wie is er binnen?’

‘Nunez,’ zegt Blanco.

‘Laten we naar binnen gaan.’

‘Keller, als je naar binnen gaat, ga je misschien niet meer naar buiten.’

‘Dat heb ik vaker gehoord, Terry.’

Blanco neemt hem mee door de garage, langs de werkbanken en de liften, naar een grote ruimte met een betonnen vloer die meer op een pakhuis lijkt.

Hetzelfde tafereel als in het motel, denkt Keller. Alleen andere spelers.

Maar dezelfde actie: mensen aan de telefoon of achter een laptop die probe-

ren te achterhalen waar Adán Barrera is. Het is een donkere ruimte: geen ramen, wel dikke muren; precies wat je wilt in een klimaat dat brandend heet is door de zon of juist ijskoud door de noordenwind. Je hebt geen behoefte aan het weer of aan glurende blikken naar binnen, en als hier iemand doodgaat, begint te gillen of te huilen of te smeken, dan blijft dat binnen deze muren.

Keller loopt achter Blanco aan naar een deur achterin, die uitkomt in een klein vertrek.

Blanco neemt Keller mee naar binnen en doet de deur achter hen dicht.

Een man die Keller herkent, zit aan een bureau te telefoneren. Hij heeft een opvallend uiterlijk met donkerblond haar en een keurig geknipt sikje en hij draagt een geruite blazer met gebreide stropdas. Hij voelt zich duidelijk niet op zijn gemak in deze goedkope omgeving van een achterkamertje in een garage.

Ricardo Nunez, *El Abogado* – de Advocaat. Vroeger officier van justitie van de staat en directeur van de Puente Grande-gevangenis die een paar weken voordat Barrera in 2004 ‘ontsnapte’ ontslag nam. Keller had hem verhoord, waarbij de man had verklaard volkomen onschuldig te zijn. Nadat Nunez werd geroyeerd, werd hij Barrera’s rechterhand en verdiende volgens zeggen honderden miljoenen met de handel in cocaïne.

Hij verbreekt de verbinding en kijkt op naar Blanco. ‘Wil je ons even alleen laten, Terry?’

Blanco verdwijnt.

‘Wat doe je hier?’ vraagt Nunez.

‘Jou de moeite besparen me op te sporen,’ zegt Keller. ‘Je weet het kennelijk van Guatemala.’

‘Adán heeft me over jullie afspraak verteld,’ zegt Nunez. ‘Wat is daar gebeurd?’

Keller herhaalt wat hij de jongens in Texas heeft verteld.

‘Jij had El Señor eruit moeten halen,’ zegt Nunez. ‘Dat was de afspraak.’

‘De Zetas vonden hem eerder,’ zegt Keller. ‘Hij was onvoorzichtig.’

‘Je weet niet waar Adán is,’ zegt Nunez.

‘Alleen wat ik je net vertelde.’

‘De familie is verschrikkelijk ongerust,’ zegt Nunez. ‘Niemand heeft iets gehoord. Er is geen lichaam... gevonden.’

Keller hoort commotie buiten – Blanco zegt tegen iemand dat-ie niet naar binnen mag – en dan zwaait de deur open en klapt tegen de muur.

Er komen drie mannen binnen.

De eerste is jong, eind twintig of begin dertig, en is gekleed in een zwartleren Saint Laurent-jasje van minstens drieduizend dollar, een Rokker-jeans en Air Jordans. Hij draagt zijn korte zwarte krullen in een vijfhonderddollarkapsel en heeft een modieuze stoppelbaard. Hij is opgefokt, kwaad, gespannen. ‘Waar is

mijn vader?’ vraagt hij op eisende toon aan Nunez. ‘Wat is er met mijn vader gebeurd?’

‘Dat weten we nog niet,’ zegt Nunez.

‘Verdomme, je bedoelt dat jij het niet weet!’

‘Rustig aan, Ivan,’ zegt een van de anderen, ook een jonge vent, in dure kleren maar met slonzig, onverzorgd zwart haar onder een honkbalpetje, en ongeschooren. Hij lijkt een beetje dronken of een beetje high, of allebei.

Keller herkent hem niet, maar die andere knul moet Ivan Esparza zijn.

Het Sinaloakartel had vroeger drie afdelingen: die van Barrera, van Diego Tapia en van Ignacio Esparza. Barrera was de baas, de eerste onder zijns gelijken, maar ‘Nacho’ Esparza was een gerespecteerde partner en, niet toevallig, Barrera’s schoonvader. Esparza liet zijn jonge dochter Eva trouwen met de drugsbaron om hun verbond te versterken.

Dus, denkt Keller, dan moet deze knaap Esparza’s zoon en Adán’s zwager zijn. Volgens de intelligence-profielen leidt Ivan Esparza nu het onmisbare *Baja-plaza* voor het kartel, met de uiterst belangrijke grensovergangen in Tijuana en Tecate.

‘Is hij dood?’ schreeuwt Ivan. ‘Is mijn vader dood?’

‘We weten dat hij in Guatemala was met Adán,’ zegt Nunez.

‘Fuck!’ Ivan slaat keihard op het bureau voor Nunez. Hij kijkt rond, op zoek naar iemand om boos op te worden, en ziet Keller. ‘Wie ben jij verdomme?’

Keller geeft geen antwoord.

‘Ik vroeg je iets!’ zegt Ivan.

‘Ik hoorde je wel.’

‘*Pinche gringo* – verdomde Amerikaan! Verdomme!’ Hij loopt naar Keller toe, maar de derde man stapt tussen hen in.

Keller kent hem van intelligence-foto’s. Tito Ascensión was Nacho Esparza’s hoofd security, een man voor wie zelfs de Zetas bang waren. Terecht, want hij heeft tientallen van hen gedood. Als beloning kreeg hij zijn eigen organisatie in Jalisco. Door zijn enorme lichaam, grote, schuin aflopende hoofd, agressieve houding en neiging tot wreedheid kreeg hij de bijnaam El Mastín – de Bulldog.

Hij grijpt Ivan bij zijn bovenarm en houdt hem op zijn plek.

Nunez kijkt naar de andere jonge man. ‘Waar heb je gezeten, Ric? Ik heb iedereen gebeld.’

Ric haalt zijn schouders op, alsof hij wil zeggen: wat maakt het uit waar ik was? Nunez fronst.

Vader en zoon, denkt Keller.

‘Ik vroeg wie deze vent is,’ zegt Ivan. Hij rukt zijn arm los uit Ascensións greep, maar gaat niet weer op Keller af.

‘Adán had bepaalde... afspraken,’ zegt Nunez. ‘Deze man was in Guatemala.’
‘Heb je mijn vader gezien?’ vraagt Ivan.

Ik zag iets wat op je pa leek, denkt Keller. Wat over was van zijn onderste helft, lag in de smeulende as van een open vuur. ‘Ik denk dat je maar beter kunt wennen aan de mogelijkheid dat je vader niet terugkomt.’

Ascensión kijkt als een hond die net tot de ontdekking komt dat-ie zijn geliefde baasje kwijt is: verward, verdrietig, kwaad.

‘Hoe weet je dat?’ vraagt Ivan aan Keller.

Ric slaat zijn armen om Ivan heen. ‘Sorry, *mano*.’

‘Iemand gaat hiervoor boeten,’ zegt Ivan.

‘Ik heb Elena aan de telefoon,’ zegt Nunez en hij zet de telefoon op de speaker. ‘Elena, heb je al meer gehoord?’

Dat moet Elena Sánchez zijn, denkt Keller. Adán’s zus, die zich uit de familie heeft teruggetrokken sinds ze Baja aan de Esparzas heeft overhandigd.

‘Niets, Ricardo. Jij wel?’

‘We hebben de bevestiging dat Ignacio dood is.’

‘Heeft iemand dat al aan Eva verteld? Is er al iemand naar haar toe?’

‘Nog niet,’ zegt Nunez. ‘We hebben gewacht tot we het zeker wisten.’

‘Iemand zou bij haar moeten zijn,’ zegt Elena. ‘Ze is haar vader en misschien haar man verloren. De arme jongens.’

Eva heeft een tweeling van Adán.

‘Ik ga wel,’ zegt Ivan. ‘Ik breng haar naar het huis van mijn moeder.’

‘Zij zal ook verdriet hebben,’ zegt Nunez.

‘Ik neem het vliegtuig.’

‘Heb je vervoer nodig vanaf het vliegveld?’ vraagt Nunez.

‘We hebben daar nog altijd mensen, Ricardo.’

Ze zijn gewoon vergeten dat ik hier ben, denkt Keller.

Gek genoeg is het de jonge vent die stoned is – Ric? – die zich dat herinnert. ‘Eh, wat doen we met hem?’

Meer commotie buiten.

Geschreeuw.

Vuistslagen en klappen.

Gekreun van pijn, gegil.

De verhoren zijn begonnen, denkt Keller. Het kartel pakt mensen op – vermoedelijke Zetas, mogelijke verraders, Guatemalaanse bondgenoten, wie dan ook – in een poging informatie te krijgen. Op welke manier dan ook.

Keller hoort kettingen die over de betonnen vloer worden getrokken. Het gesis van een gasbrander die wordt aangestoken.

Nunez kijkt op naar Keller en trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Ik kwam je vertellen dat ik klaar ben,’ zegt Keller. ‘Voor mij is het nu klaar. Ik blijf in Mexico, maar ik heb hier niets mee te maken. Jij hoort niets meer van me en ik verwacht ook niets meer van jou te horen.’

‘Jij gaat ervandoor en mijn vader niet?’ vraagt Ivan. Hij haalt een Glock 9 uit zijn jasje en richt die op Kellers gezicht. ‘Dacht het niet.’

De vergissing van een jongeman. Je pistool te dicht bij de man houden die je wilt doden.

Keller draait weg van de loop en op datzelfde moment schiet zijn hand uit, pakt de loop vast, draait en wrikt hem uit Ivans hand. Daarna slaat hij er drie keer mee tegen Ivans gezicht en hoort het jukbeen breken, voordat Ivan als een zoutzak voor Keller op de grond valt.

Ascensión komt in beweging, maar Keller heeft zijn onderarm om Ric Nunez’ keel geslagen en zet het pistool tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘Nee.’

El Mastín verstijft.

‘Wat heb ik verdomme gedaan?’ vraagt Ric.

‘Dit gaan we doen,’ zegt Keller. ‘Ik vertrek. Ik bemoei me met mijn eigen zaken en jullie bemoeien je met jullie eigen zaken. Als iemand achter me aan komt, vermoord ik jullie allemaal. *Entienden?*’

‘Begrepen,’ zegt Nunez.

Terwijl Keller Ric als een schild vasthoudt, verlaat hij achteruitlopend het vertrek.

Hij ziet mannen aan de muren geketend, ziet plassen bloed en ruikt zweet en urine.

Niemand verroert zich, ze kijken allemaal naar hem terwijl hij naar buiten gaat.

Hij kan niets voor hen doen. Helemaal niets.

Twintig vuurwapens zijn op hem gericht, maar niemand neemt het risico de zoon van de baas te raken.

Keller tast naar achteren, opent het achterportier van de taxi en duwt Ric op de grond.

Drukt het pistool tegen de rugleuning van de taxichauffeur. ‘Ándale.’

Tijdens de rit terug naar het vliegveld ziet Keller het eerste gedenkteken voor Adán aan de zijkant van de snelweg. Op een banier staat: ¡ADÁN VIVA! – Adán leeft!

Juárez is een spookstad, denkt Art Keller als hij door de stad rijdt. Meer dan tienduizend Juarenses zijn gedood tijdens Adán Barrera’s verovering van de stad, die hij van het oude Juárezkartel heeft afgepakt om een nieuwe gateway naar de Verenigde Staten te krijgen. Vier bruggen: de Stanton Street Bridge, de

Ysleta International Bridge, de Paseo Street Bridge en de Bridge of the Americas – de zogenaamde ‘brug van de dromen’. Tienduizend levens zodat Barrera die bruggen in handen kon krijgen. Tijdens de vijf jaar van deze oorlog tussen het Sinaloakartel en het Juárezkartel zijn meer dan driehonderdduizend Juarenses de stad ontvlucht, waarna er nog ongeveer anderhalf miljoen mensen overbleven. Van wie een derde deel, heeft Keller gelezen, aan het posttraumatisch stresssyndroom lijdt.

Het verbaast hem dat het er niet meer zijn. Op het hoogtepunt van de gevechten raakten de inwoners van Juárez eraan gewend dat ze op de trottoirs over lijken heen moesten stappen. De kartels vertelden de chauffeurs van ambulances via de radio welke gewonden ze mochten ophalen en welke ze moesten laten sterven. Ziekenhuizen werden aangevallen, net als opvangcentra voor daklozen en afkickcentra.

Het stadscentrum is vrijwel verlaten.

Ooit bruiste het daar door het beroemde nachtleven, maar de helft van alle restaurants en een derde van alle bars van de stad sloten hun deuren en ook winkels gingen dicht. De burgemeester, de gemeenteraad en de meeste agenten van de stedelijke politie staken de bruggen over en gingen naar El Paso. De laatste jaren bloeide de stad echter weer op. Winkels gingen weer open, vluchtelingen keerden terug en het aantal moorden daalde: minder dan achthonderd in 2012 en minder dan vijfhonderd in 2013.

Keller weet dat er maar één reden was waarom het geweld verminderde: Sinaloa won de oorlog en sloot de Pax Sinaloa – Vrede van Sinaloa.

Fuck you, Adán, denkt Keller terwijl hij om het Plaza del Periodista rijdt, waar het standbeeld van de krantenjongen staat. Je kunt de pot op met je bruggen. En de pot op met je vrede.

Keller kan nooit om het plein rijden zonder in gedachten het aan stukken gereten lichaam van zijn vriend Pablo te zien.

Pablo Mora was een journalist die de Zetas trotseerde en doorging met een blog over narco-misdaden. Ze hadden hem ontvoerd, doodgemarteld, zijn ledematen afgehakt en de stukken van zijn lichaam rondom het standbeeld van de krantenjongen gedrapeerd.

Veel journalisten zijn vermoord, denkt Keller, toen de kartels zich realiseerden dat ze niet alleen de actie moesten controleren, maar ook de verhalen erover.

De meeste media stopten gewoon met schrijven over narco-nieuws. Daarom begon Pablo met zijn zelfmoordblog.

En toen kwam Jimena Abarca, de bakker uit een stadje in de Juárez Valley. Zij kwam in verzet tegen de narcos, de federales, het leger en de hele regering, ging

in hongerstaking en dwong hen onschuldige gevangenen vrij te laten. Een van Barrera's moordenaars schoot haar negen keer in haar borst en gezicht op de parkeerplaats van haar favoriete restaurant in Juárez.

En Giorgio, de fotojournalist die werd onthoofd voor de zonde dat hij foto's van dode narcos maakte.

En Erika Valles, afgeslacht en als een kip in stukken gesneden. Een meisje van negentien dat zo moedig was om als enige politieagent te zijn in een stadje waar narcos haar vier voorgangers hadden vermoord.

En Marisol natuurlijk. Dr. Marisol Cisneros is de burgemeester van Valverde, Jimena Abarca's stad in de Juárez Valley. Zij werd burgemeester nadat de drie vorige burgemeesters waren vermoord. Ze bleef burgemeester toen de Zetas dreigden haar te vermoorden en ook nadat ze haar in haar auto hadden beschooten: ze kreeg kogels in haar maag, borst en benen, met als gevolg dat haar dijbeen en twee ribben braken en een ruggenwervel scheurde.

Na een wekenlang verblijf in een kliniek en een maandenlange revalidatie kwam Marisol terug en hield ze een persconferentie. In fraaie kleren en perfect gekapt en opgemaakt liet ze de media haar littekens – en haar stomazakje – zien, keek ze recht in de camera en vertelde ze de narcos: 'Ik ga weer aan het werk en jullie kunnen me niet tegenhouden.'

Zoveel moed kan Keller niet verklaren.

Hij wordt dan ook woedend als Amerikaanse politici alle Mexicanen in één machtige zwaai van corruptie beschuldigen. Hij denkt aan mensen als Pablo Mora, Jimena Abarca, Erika Valles en Marisol Cisneros.

Niet alle geesten zijn dood, maar sommige zijn een schaduw van wat ze hadden kunnen zijn.

Je bent zelf een geest, denkt hij. Een geest van jezelf, die maar half leeft. Je bent teruggegaan naar Mexico omdat je je meer thuis voelt bij de doden dan bij de levenden.

De snelweg, de Carretera Federal 2, loopt parallel aan de grens ten oosten van Juárez. Rechts ziet Keller Texas, slechts een paar kilometer hiervandaan, maar het zou net zo goed een andere wereld kunnen zijn.

De Mexicaanse federale regering stuurde hier het leger naartoe om de vrede te herstellen, maar het leger was minstens even wreed als de kartels. Het aantal moorden steeg zelfs tijdens de militaire bezetting. Aan deze weg stond om de paar kilometer een militaire controlepost waar de locals doodsbang voor waren, want het waren plaatsen voor chantage, afzetterij en willekeurige arrestaties die te vaak eindigden in marteling en opsluiting in een haastig gebouwd gevangenkamp dat verderop aan de weg had gestaan.

Als je niet werd gedood tijdens een vuurgevecht tussen kartels, kon je door soldaten worden vermoord of gewoon verdwijnen.

Het was deze zelfde weg waar de Zetas Marisol neerschoten, tweeënhal jaar geleden, en haar voor dood achterlieten aan de zijkant van de weg, bloedend als een rund. Een van de redenen dat Keller het tijdelijke bondgenootschap met Barrera had gesloten, was dat de 'Lord of the Skies' beloofde haar te beschermen.

Keller kijkt voor de zekerheid in de binnenspiegel, maar hij weet dat ze hem niet hoeven te volgen. Ze weten al waar hij naartoe gaat en ze zullen het weten zodra hij daar is. Het kartel heeft overal halcones: politieagenten, taxichauffeurs, kinderen op straathoeken, oude vrouwen achter hun raam, receptionisten achter hun balie. Iedereen heeft tegenwoordig een mobieltje, en iedereen zal dat pakken om bij Sinaloa in de gunst te komen.

Als ze me willen doden, zullen ze me doden. Of dat in elk geval proberen.

Hij rijdt het stadje Valverde binnen, een rechthoek van een stuk of twintig straten in een vlak stuk woestijn. De huizen – de huizen die het hebben overleefd – zijn overwegend van cementblokken met wat leem. Sommige zijn opnieuw geveerd, ziet Keller, in vrolijke kleuren: blauw, rood of geel. Maar de tekenen van de oorlog zijn er nog steeds, dat ziet hij ook, terwijl hij door de brede hoofdstraat rijdt. De Abarca-bakkerij, ooit het maatschappelijke centrum van de stad, is nog altijd een verlaten stapel roet, allerlei muren zitten nog altijd vol kogelgaten en een paar gebouwen zijn nog altijd dichtgespijkerd en verlaten. Tijdens de oorlog zijn duizenden mensen de Juárez Valley ontvlucht, sommigen uit angst, anderen gedwongen door Barrera's dreigementen. Als de mensen 's ochtends wakker werden, zagen ze soms spandoeken die tussen telefoonpalen waren gespannen met de namen van de bewoners die de stad die dag moesten verlaten of anders zouden worden vermoord. Barrera ontvolkte sommige steden om de bewoners te vervangen door zijn eigen trouwe Sinaloa-aanhangers. Hij koloniseerde de Valley gewoon.

Maar nu zijn de militaire controleposten verdwenen. De bunker met zandzakken ervoor die in de hoofdstraat stond, is weg, en een paar oude mensen zitten in de koepel op het marktplein te genieten van de middagwarmte, iets wat ze nog maar een paar jaar geleden nooit hadden durven doen. Keller ziet ook dat de kleine *tienda* is heropend, zodat de mensen weer ergens noodzakelijke dingen kunnen kopen.

Sommige mensen zijn teruggekomen naar Valverde, veel mensen blijven weg, maar de stad ziet eruit alsof hij zich langzaam herstelt. Keller rijdt de kleine kliniek voorbij en zet de auto op de parkeerplaats voor het gemeentehuis, een twee verdiepingen hoog, rechthoekig gebouw van cementstenen, waar dat wat er over is van het stadsbestuur is gehuisvest. Hij sluit de auto af en loopt via de buitentrapp naar het kantoor van de burgemeester.